

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **HOSTLINK a.s.**, IČ 04180101, se sídlem Klapkova 1874/83, Praha 8
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Slintákovou, se sídlem T. G. Masaryka
1838, Varnsdorf

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 8**,
se sídlem Trojská 56/13a, Praha 8

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá v části, kde žalobce požadoval, aby žalovaný ukončil daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za období 11/2015, a aby soud určil, že tato daňová kontrola byla nezákonná.

II. Žaloba se odmítá s žádostí, aby žalovaný byl povinen vyplatit žalobci nárokové odpočty daně z přidané hodnoty za období 11/2015 a úrok z prodlení ode dne 23. 1. 2016 do zaplacení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podanou žalobou napadl provádění a výsledek daňové kontroly daně z přidané hodnoty, která byla zahájena v rámci ústního jednání dne 27. 2. 2017 a jejím předmětem byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2015.

[2] Žalobce podal žalobu proti nezákonnému zásahu podle ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s.ř.s.“). V návrhu výroku rozsudku navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnosti, které jsou konkrétně specifikovány v bodě II. tohoto rozsudku. K uložení těchto povinností však soud v tomto žalobním typu nemá dostatek pravomoci, neboť splnění těchto povinností se žalobce musí domáhat nejprve před správcem daně v rámci příslušného právního řízení podle zákona č. 208/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“). Soud proto tyto části žaloby odmítl jako nepřipustné.

[3] Soud pak dále bez dalšího zamítl žalobu v části, kde se žalobce domáhal ukončení daňové kontroly, neboť zjistil, že daňová kontrola byla ukončena projednáním zprávy o daňové kontrole s žalobcem dne 3. 1. 2019. V době rozhodování soudu tak tato daňová kontrola neprobíhá.

[4] Žalobce v podané žalobě, po konstataci procesního stavu, který není mezi účastníky sporný, konkrétně tvrdil, že obchodní případ, kvůli němuž byla zahájena daňová kontrola, byl běžný v rámci jeho podnikatelské činnosti, kdy se jednalo o technologie, které od té doby užívá. Uvádí, že správce daně posuzuje tento případ dvojím způsobem, když zpochybňuje jeho nákup, daně z jeho užívání však inkasuje. Namítl, že v rámci daňové kontroly předl důkazy o existenci plnění, které považuje za nezvratné, což konkrétně byly kupní smlouvy, předávací protokoly ověřené notářem, protokoly o zařazení dlouhodobého majetku do užívání, daňové doklady, zaplacení přes bankovní účty, rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a Energetického regulačního úřadu, což podle názoru žalobce žalovaný ignoruje. Namítá, že mu žalovaný neodpověděl, kdo je vlastníkem majetku, že se nebyl nikdy osobně podívat na místě, kde je majetek umístěn, nespecifikoval důkazy, k nimž ho žalobce vyzval. V další části žaloby pak žalobce velmi obecně a bez konkrétního tvrzení k této daňové kontrole vyjadřuje svůj názor na obecné provádění daňových kontrol, což dokládá novinovými články. Konkrétněji uvedl, že podle jeho názoru byl žalovaný ještě před zahájením daňové kontroly rozhodnutí o jejím výsledku, jeho postup byl koordinovaný (zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, daňová kontrola). Dne 23. 12. 2018 podle názoru žalobce nastala situace, která neměla nastat, neboť uplynula tříletá lhůta od podaného daňového přiznání, žalovaný však dále zadržuje peníze. Podle názoru žalobce tím žalovaný zneužívá svého monopolního svrchovaného postavení, aby jednal ve svůj finanční prospěch. Dále uvádí, že žalovaný se obohatil, postupoval nestandardně.

[5] Konkrétněji uvádí, že se stal dne 3. 11. 2015 plátcem daně z přidané hodnoty, téměř po dobu půl roku se choval jako plátc, kdy odevzdával daňová přiznání, nadměrné odpočty však nedostal, a žalovaný, místo toho, aby zahájil daňovou kontrolu do 30 dnů od odevzdání daňového přiznání, tak reagoval až dne 16. 4. 2016 rozhodnutím o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty. Uvádí dále, že výnosy v roce 2018 překračují částku xxxx korun a jde o akciovou společnost s vysokým základním jměním.

[6] V další části žaloby, nazvané žalobní důvody, žalobce uvádí částečně obsahově nesouhlasná stanoviska ve vztahu k prováděné kontrole, částečně popisuje správní řízení, která nejsou součástí daňové kontroly. Uvedl, že žalovaný musí po odevzdání daňových přiznání dodržet lhůtu 30 dnů, ve které má právo poslat výzvu k odstranění pochybností, zahájit daňovou kontrolu nebo daň konkludentně vyměřit (žalobce podal daňová přiznání dne 23. 12. 2015, 30. 1. 2016 a 25. 2. 2016). S ohledem na nečinnost žalovaného podal žalobce dne 16. 3. 2016 podnět na nečinnost, na což žalovaný reagoval vydáním rozhodnutí o zrušení registrace dne 6. 4. 2016, na což neměl podle názoru žalobce ze zákona právo, neboť mu uplynula třicetidenní lhůta uvedená shora (žalobce v žalobě neuvádí ustanovení žádného právního předpisu na podporu svého názoru). Dne 27. 4. 2016 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, dne 13. 1. 2017 Odvolací finanční ředitelství žalobci vyhovělo. Dne 13. 1. 2017 požádal žalobce o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty, žalovaný měl od tohoto data 30 dní na zahájení daňové kontroly, tuto lhůtu promarnil, a daňovou kontrolu zahájil až dne 27. 2. 2016. V rámci rozhodnutí o zrušení registrace vydal žalovaný dne 26. 4. 2016 rozhodnutí o zastavení řízení, které se týkalo daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 11/2015 do 03/2016, dne 26. 5. 2016 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, kterému Odvolací finanční ředitelství vyhovělo a dne 18. 10. 2016 toto rozhodnutí zrušilo. Konkrétněji ve vztahu k daňové kontrole uvádí, že žalovaný nejprve v rámci daňové kontroly tvrdil, že technologická zařízení neexistují, následně, že není prokázáno vlastnictví na straně žalobce a posléze, že je žalobce součástí řetězového daňového podvodu. Tato tvrzení považuje za skandální a urážející, a podle jeho názoru je vyvrátily důkazy, které žalovanému předal (kupní smlouvy, předávací protokoly, protokoly o zařazení do dlouhodobého majetku, daňové doklady, seznam technických zařízení na výrobu elektřiny a tepla, seznam zařízení, rozhodnutí o udělení licence na společnost xxxx.o., doklady o výplatě podpory OTE a.s. vystavené na xxxxx.o., výpis z bankovního účtu, potvrzení o odchozích platbách, pojistnou smlouvou na pojištění movitých věcí a pojištění odpovědnosti, potvrzení o bezdlužnosti, záznamní evidencí pro účely daně z přidané hodnoty za období 11/2015 a 12/2015, záznamní evidencí společnosti xxxx tabulkou daňových pohledávek a závazků, rozhodnutí o udělení licence a rozvahou společnosti xxxxo. a xxxxx zástavní smlouvu a rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence společnosti xxxx Tyto důkazy prokazují podle názoru žalobce, že nakoupil movitý majetek a ten používá pro svou ekonomickou činnost. Znovu tuto argumentaci opakuje a znovu na tyto důkazy poukazuje. Pokud žalovaný tvrdí opak, měl by podle názoru žalobce soudu předložit jasné důkazy o tom, kde je vlastníkem těchto technologií a provozuje je.

[7] Žalobce dále poukazuje na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o zrušení rozhodnutí o zrušení k registraci daně z přidané hodnoty, kde je uvedeno, že žalobce prokázal nakoupení movitého majetku a ten prokazatelně užívá ke své ekonomické činnosti. Dále uvádí, že žalovaný prováděl daňovou kontrolu u dodavatele žalobce, kde v protokolu rovněž převod vlastnictví ignoruje, kdy potvrzuje existenci plnění, ale nelogicky popírá převod vlastnictví. V protokolu ze dne 19. 6. 2018 žalovaný uvedl, že byl detekován daňový podvod, neuvedl však výši škody, což je však základním předpokladem pro správce daně. Pokud existující náznaky vzbuzující podezření, že došlo k podvodu, měl žalovaný nejprve prokázat, že se předmětná transakce vymykala z běžných obchodních transakcí. Dovolává se právních závěrů z nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, a poukazuje na to, že v konfliktu dvou výkladů je nutné vycházet z toho, který je předvídatelný, a musí být upřednostněn ve prospěch poplatníka. Namítl porušení vlastnického práva s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05, a evropskou judikaturu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ohledně možnosti zneužití práva ze strany daňového subjektu při odpočtu daně z přidané hodnoty. Uvádí obecně, že ke zneužití dochází v případě splnění dvou podmínek – ze všech objektivních okolností musí vyplývat, že hlavním účelem dotčených plnění je získání daňového zvýhodnění, toto získání by bylo v rozporu s cílem sledovaným těmito ustanoveními. Znovu poukazuje na judikaturu týkající se daňového dokazování a případného podvodu, stejně jako na koncepci důkazního břemene.

[8] Žalovaný (dále také obecně nazývaný jako „správce daně“) s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol ji zamítnout jako nedůvodnou. Ve vyjádření uvedl, že zahájení daňové kontroly předcházela vyhledávací činnost správce daně, kdy jednání dne 7. 2. 2017 byl přítomen zástupce žalobce a v postavení třetí osoby xxxxx žalobce nakoupil majetek od dodavatelů xxx xxxx., se kterými je personálně propojen a který neuhradil státu vykázanou daň z přidané hodnoty z předmětného prodeje (žalobce je propojen přes osobu xxxxx) a osobu zástupce žalobce, který jako daňový poradce zpracovával některá podání ke správci daně. Registrace k dani z přidané hodnoty byla pravděpodobně účelové, neboť po rozhodnutí o zpětné registraci (o níž rozhodlo Odvolací finanční ředitelství) byla smlouva o sdružení společníků ukončena, ačkoliv žalobce ekonomickou činnost provádí. K této transakci připravil žalobce formálně správné důkazní doklady, žalovaný v průběhu vyměřovacího řízení zjistil, že dodavatelé neuhradila přiznanou daň z přidané hodnoty a že úhrady za plnění proběhly v kruhu od osoby xxxx na účet žalobce a zpět na účty dodavatelů, odkud byly převedeny na účet xxxxxx; opakováním plateb došlo formálně k úhradě celkové ceny nakoupených technických zařízení, ale množství finančních prostředků bylo zlomkové a nedosahovalo ani výše nárokové daně z přidané hodnoty, provozovatelem zařízení zůstal xxxxxx, který byl výrobcem zařízení, což žalovaný zjistil dotazem od Energetického regulačního úřadu, a že zařízení byla v minulosti mezi obchodními korporacemi xxxxxx přeprodávána. U některých provozoven byla cena nižší, než v okamžiku prodeje žalobci, rozdílnost kupní ceny ukazuje i hodnota pojištění majetku, kterou žalobce sjednal s pojišťovnou. V případě zjištění chybějící daně je žalovaný vázán Směrnicí Rady 2006/112/ES a unijní právo ho nutí zkoumat dobrou víru žalobce, proto nejprve žádal žalobce o prokázání převodu vlastnictví (neboť zjistil, že majitelé nemovitostí, na nichž jsou výroby, o

změně majitele výroben nic nevědí), žalobce odkázal žalovaného na Energetický regulační úřad. K prokázání faktického přijetí plnění vydal žalovaný první výzvu k prokázání skutečností dne 18. 9. 2017, kde byl žalobce se shora uvedenými nesrovnalostmi seznámen, dne 18. 12. 2017 vydal druhou výzvu, kde byl žalobce seznámen s tím, že hmotněprávní a formální podmínky nároku na odpočet byly naplněny, a popsal pochybnosti, které jej vedou k přesvědčení, že je žalobce součástí podvodu na dani z přidané hodnoty. Žalobce požádal o prodloužení lhůty, dne 19. 3. 2018 zaslal žalovaný žalobci sdělení, ve kterém se vyjádřil k argumentaci žalobce v příslušné výzvě. Dne 19. 6. 2018 odeslal žalovaný seznámení s výsledkem kontrolních zjištění, kde uvedl, že má za prokázané, že došlo k podvodu na dani z přidané hodnoty a neuznává nárok na odpočet daně ve zde uvedené výši, tytéž formulace použil i ve zprávě o daňové kontrole, která byla se zástupcem žalobce projednána dne 3. 1. 2019. Následně žalovaný uvedl, že platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2015 byl vydán dne 16. 1. 2019, proti němu bylo podáno odvolání.

[9] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[10] Městský soud v Praze přezkoumal žalobou vymezený zásah z hlediska jeho tvrzené nezákonnosti, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (ust. § 87 odst. 1 s.ř.s.) a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[11] Podle ust. § 92 odst. 4 daňového řádu: „*Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*“.

[12] Podle ust. § 85 daňového řádu: „*(1) Předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení. (2) Daňová kontrola se provádí u daňového subjektu nebo na místě, kde je to vzhledem k účelu kontroly nejvhodnější. (3) Správce daně předmět daňové kontroly prověřuje ve vymezeném rozsahu. Rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu rozšířit nebo zúžit postupem pro její zahájení. (4) Daňovou kontrolu lze provádět společně pro více daňových řízení týkajících se jednoho daňového subjektu. Správce daně může daňovou kontrolu zahájit i pro další daňová řízení rozšířením daňové kontroly probíhající k jinému daňovému řízení. (5) Daňovou kontrolu, která se týká skutečností, které již byly v souladu s vymezeným rozsahem kontrolovány, je možné opakovat pouze tehdy, pokud a) správce daně zjistí nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění správce daně uplatněny v původní daňové kontrole a které zakládají pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti dosud stanovené daně nebo tvrzení daňového subjektu; takto lze daňovou kontrolu opakovat pouze v rozsahu, který odpovídá nově zjištěným skutečnostem nebo důkazům, nebo b) daňový subjekt učiní úkon, kterým mění svá dosavadní tvrzení; takto lze daňovou kontrolu opakovat pouze v rozsahu, který odpovídá změně dosavadního tvrzení daňového subjektu. (6) Správce daně seznámí daňový subjekt s důvody pro opakování daňové kontroly při jejím zahájení.*“.

[13] Podle ust. § 148 odst. 1, 3 daňového řádu: „*Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. (3) Byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*“.

[14] V podané žalobě žalobce nejprve velmi obecně polemizuje se závěrem správce daně, přičemž uvádí konkrétní důvody, proč podle jeho názoru nárok na odpočet daně řádně prokázal, to však není předmětem posouzení zákonného postupu při provádění daňové kontroly, ale míří až na případné doměření daně příslušným správním rozhodnutím. Prováděním daňové kontroly ještě k žádnému doměření daně nedochází a příslušná tvrzení proti jejímu provádění je nutné zaměřit na zákonné podmínky pro její vedení.

[15] Pokud žalobce poněkud konkrétněji poukazoval na skutečnost, že důvody pro vedení daňové kontroly se v jejím průběhu měnily (nejprve zpochybnění uskutečnění plnění, později možná účast na daňovém podvodu), pak takový průběh daňové kontroly není nezákonný a je v praxi běžný, neboť až v průběhu daňové kontroly získává správce daně z provedení šetření a dokazování ucelenější obraz o provedených transakcích ve vztahu k prověřovaným skutečnostem. Zákon dává správci daně obecně právo daňovou kontrolu i rozšířit (srov. ust. § 85 odst. 3 daňového řádu), což se v tomto případě nestalo, ale což svědčí závěru, že správce daně s ohledem na zjištění, která učinil v rámci daňové kontroly, může její rozsah nově vymezit. Daňový řád tak počítá s tím, že správce daně v průběhu daňové kontroly zjistí i nové skutečnosti, které pak promítne do dalšího procesního postupu. Postup správce daně v tomto případě, který namítá žalobce, pak není zjevně projevem žádné libovůle, ale logickým vyhodnocováním zjištěného stavu v průběhu daňové kontroly (nejprve ztotožnění zdanitelného plnění a jeho uskutečnění, posléze vymezení této transakci v řetězci jednotlivých daňových subjektů).

[16] Ohledně možnosti zahájení daňové kontroly žalovaný uvedl konkrétní pochybnosti, které zahájení kontroly vedly, a které podle názoru soudu odůvodňují prověření příslušných transakcí z pohledu faktického uskutečnění zdanitelného plnění, případně posléze prověření zapojení do určitého řetězce. Tyto skutečnosti jsou podrobně uvedeny v příslušných úkonech správce daně a žalobce je v podané žalobě nijak nezpochybňuje. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že příslušný obchodní případ byl běžný a nijak nevybočoval z mezí jeho podnikatelské činnosti, pak je to jeho tvrzení, které však správce daně zpochybňoval, a proto přistoupil k provedení daňové kontroly, jak je konkrétně uvedeno v příslušných procesních úkonech správce daně. Právě tedy skutečnost, že obchodní případ nebyl z pohledu správce daně běžným na základě konkrétních objektivních kritérií, vedla k provedení daňové kontroly, přičemž tato kritéria byla podle názoru soudu dostatečná, aby zpochybňovala tvrzení daňového subjektu týkající se posouzení nároku na odpočet daně, a naplnila tak důvodnou pochybnost správce daně o tomto plnění a jeho nárokování ve vztahu k dani z přidané hodnoty vůči veřejnému rozpočtu. Proto poukaz žalobce v podané žalobě na jím předkládané důkazy v průběhu

daňového řízení, vůbec nesouvisí s důvodem pro zahájení daňové kontroly, jak jej vymezil správce daně, a soud je tak hodnotí jako nedůvodný.

[17] Pokud žalobce uvádí, že správce daně má za povinnost do třiceti dnů od podání daňového přiznání zahájit daňovou kontrolu, pak v žalobě neuvádí žádné ustanovení zákona, které by tuto povinnost stanovilo, a soudu nic takového známo není. Obecné lhůty pro vyměření daně upravuje daňový řád ve svém ust. § 148 a žalobce v žalobě neuvádí žádnou skutečnost, která by nedodržení těchto lhůt napadala. Soud se tak více k tomuto velmi obecnému žalobnímu tvrzení nebude vyjadřovat, neboť není právně ničím odůvodněno.

[18] Pokud žalobce v žalobě velmi obecně namítá délku trvání daňové kontroly, pak soud uvádí, že ta vždy souvisí s celou přezkoumávanou transakcí a její délku nelze obecně nijak stanovit, neboť každý případ je jiný. V této věci je patrné, že se jednalo o poměrně náročné zjišťování příslušných skutečností, které jsou nutné pro správné stanovení daně, proto i délka daňové kontroly z povahy této věci bude větší. Žalobce nikde konkrétně v žalobě netvrdí, že by správce daně byl v nějakém časovém úseku daňové kontroly bezdůvodně nečinný, proto konkrétní přezkoumání soud nemůže provést.

[19] Pokud žalobce rovněž velmi obecně v žalobě uváděl, že správce daně byl ještě před zahájením daňové kontroly přesvědčený o jejím výsledku, pak nic takového z postupu správce daně neplyne, prověřovány byly skutečnosti, které běžně u jiných daňových subjektů prověřovány jsou, a žalobce žádné jiné objektivní konkrétní skutečnosti, které by takový jeho závěr měly podpořit, neuvádí.

[20] Rovněž soud nehodnotí velmi obecný poukaz žalobce na provádění daňových kontrol z denního tisku, neboť v žalobě neuvádí žádný konkrétní důvod, proč by tomu tak mělo být v tomto případě.

[21] Ohledně tvrzení žalobce, že Odvolací finanční ředitelství tím, že zrušilo rozhodnutí žalovaného o zrušení registrace k dani z přidané hodnoty, tak uznalo, že příslušná transakce proběhla v souladu se zákonem, pak soud uvádí, že o ničem takovém Odvolací finanční ředitelství v případě podání odvolání proti rozhodnutí o zrušení registrace autoritativně rozhodovat nemůže. V takovém odvolacím řízení tento správce daně hodnotí zákonné podmínky pro zrušení registrace, které se nekryjí a ani nemohou být kryty s důvody pro provádění daňové kontroly.

[22] Pokud žalobce poukazoval na judikaturu, pak tyto poukazy nejsou v dané věci případné a použitelné. Výše daňového podvodu ještě nemusela být v okamžiku sepsu protokolu ze dne 19. 6. 2018 známa, nikomu zatím nebyla stanovena povinnost tomuto daňovému podvodu odpovídat, proto poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 163/2015 není příslušný. Konkrétní pochybnosti o obchodní transakci správce daně popsal již při zahájení daňové kontroly, proto nelze využít právní závěr z rozsudku Krajského soudu v Plzni čj. 57 Af 7/2014-125. Soud nezjistil, že by žalovaný zneužíval svého postavení, proto není případný odkaz na další judikaturu (nález

Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02, I. ÚS 643/06, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 24/2005-44, a další odkazy na souhrny judikatury).

[23] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 87 odst. 3 s.ř.s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. září 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.